

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4896/2022
11.05.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Гордане Комненић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., Општина Штрпце, чији је пуномоћник Милош Кукурековић, адвокат из ..., против тужене Општине Штрпце, коју заступа Драган Вељковић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3845/2022 од 07.09.2022. године, у седници одржаној 11.05.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3845/2022 од 07.09.2022. године.

УКИДАЈУ СЕ: пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 3845/2022 од 07.09.2022. године и пресуда Основног суда у Лесковцу П1 310/2020 од 08.12.2021. године у ставу првом, другом и четвртм изреке и предмет враћа првостепеном суду, на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 310/2020 од 08.12.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде штете на име разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде, за период од 01.04.2017. до 31.12.2019. године, исплати укупан износ од 32.345,15 динара, са законском затезном каматом на појединачне износе и периодом доспећа, ближе наведеним у овом ставу. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе РС 05 бр. 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, исплати за период од 01.04.2017. до 31.12.2019. године, укупан износ од 15.501,47 динара, са законском затезном каматом на појединачне износе и период доспећа ближе наведеним у овом ставу. Ставом трећим изреке, утврђено је да је тужба ради исплате на име накнаде штете због неисплаћених трошкова превоза за долазак и одлазак са рада повучена. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 30.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3845/2022 од 07.09.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца као неоснована и првостепена пресуда потврђена у ставу првом и другом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је

првостепена пресуда у ставу четвртом изреке (погрешно означен као став трећи) и обавезан тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 21.000,00 динара, док је део захтева за накнаду трошкова поступка преко наведеног до износа од 30.000,00 динара досуђено првостепеном пресудом, одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију из свих законских разлога и предложио да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужена је доставила одговор на ревизију тужиоца.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају је потребно уједначавање судске праксе о праву запослених на територији Косова и Метохије на увећану зараду и разлику између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе РС 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, па су испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као о изузетно дозвољеној, прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Из тог разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао побијану пресуду, применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку и утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у спорном периоду био у радном односу код тужене на неодређено време, на пословима ..., у звању виши референт. Решењем тужене од 01.05.2006. године, тужиоцу је утврђен коефицијент за исплату зараде у висини 8,30 са увећањем по основу минулог рада 0,5% за сваку годину стажа. Решењем од 01.08.2013. године, тужиоцу је одређен коефицијент у висини 8,00 са увећањем од 0,4% по основу минулог рада. Зарада тужиоца је увећана 50% на основу Закључка Владе Републике Србије број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године. Тужиоцу је престао радни однос 15.03.2018. године услед стицања права на старосну границу. Вештачењем од стране вештака економско-финансијске струке, утврђена је разлика зараде и то: према првој варијанти у висини разлике између минималне зараде и исплаћене зараде за утужени период, у износу 32.345,17 динара и

према другој варијанти, разлика у висини тзв. „косовског додатка“ у износу од 15.501,47 динара. Према другој варијанти приказани обрачун разлике зараде коју је тужилац примио са минулим радом и увећањем од 50% на име „косовског додатка“ у односу на минималну зараду, потврђује негативну разлику, тако да је зарада коју је тужилац примио већа у односу на минималну зараду у укупном износу од 140.129,47 динара.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су тужбени захтев тужиоца одбили налазећи да је тужилац у спорном периоду остварио увећање по основу тзв. „косовског додатка“, које је прописано Закључком Владе РС 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, тако што увећање, заједно са основном зарадом и минулим радом, чини укупно исплаћену зараду тужиоцу која је већа од минималне зараде.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су погрешно применили материјално право а због тога је чињенично стање непотпуно утврђено.

Одредбом члана 5. став 2. Закона о платама службеника и намештеника у органима аутономне покрајине и локалне самоуправе („Службени гласник РС“ бр.113/17 и 86/19), прописано је право на исплату минималне зараде. Законом о буџету и Закључком Владе Републике Србије број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, предвиђено је да лица који раде на територији КИМ имају право на увећање зараде у висини од 50% месечно на име тзв. „косовског додатка“.

Имајући у виду напред наведне одредбе, не може се прихватити закључак нижестепених судова да тужилац нема право на исплату плате у висини минималне зараде и увећања од 50% обрачунато на тај износ.

Имајући у виду да нижестепени судови, због погрешне примене материјалног права нису ценили правилност обрачуна и висине тражене разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде и накнаде штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе РС 05 бр. 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, што значи да је на тај начин чињенично стање остало непотпуно утврђено, Врховни суд је на основу члана 416. став 2. ЗПП, укинуо нижестепену пресуду у побијаном делу и предмет вратио првостепеном суду на поновно одлучивање.

У поновном поступку првостепени суд ће утврдити чињенично стање имајући у виду примедбе из овог решења, оцениће приговор застарелости истакнут у одговору на тужбу, а потом донети правилну и закониту одлуку.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**